Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 27 (657) ☆ joi 3 iulie 1958 ☆ 8 pag. 30 bani

Către
COMITETUL CENTRAL AL COMSOMOLULUI

MOSCOVA

Dragi tovarăși,

Cu prilejul zilei de 29 iunie — ziua tineretului sovietic — în numele tineretului din Republica Populară Romînă, vă transmitem un călduros și frățesc salut.

Dorim gloriosului Comsomol și întregului tineret sovietic, constructor neobosit al comunismului, să obțină victorii tot mai însemnate în munca sa plină de abnegație, alături de întregul popor, sub conducerea P.C.U.S., pentru construirea comunismului, pentru pace și prietenie cu popoarele și tinerii din întreaga lume.

COMITETUL CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR
DIN R. P. ROMÎNA

SÎNT PIONIER!
Desen de C. Mălin

Cravata roșie

COLȚURILE CRAVATEI

În una din secțiile de lăcătușărie ale Atelierelor C.F.R. „Ilie Pintilie" din Iași l-am cunoscut pe Dumitru Popa, un tînăr de statură potrivită, cu ochii verzi, pătrunzători. N-are mai mult de 20 de ani. E unul dintre cei mai vrednici tineri. Toți muncitorii îl stimează.

După terminarea schimbului, am pornit împreună spre casă. Pe drum am început să discutăm despre una, despre alta. I-am spus că am fost instructor de pionieri, iar el a început să-mi povestească despre anii cînd a fost pionier...

★

Era în ziua de 1 Mai 1949. În dimineața aceea m-am sculat mai devreme. Știam că la radio se va transmite defilarea de la București. M-am apropiat de aparat și, cînd am învirtit butonul, spre bucuria mea transmisiunea abia începuse. După defilarea gărzilor patriotice, vocea crainicului anunță: „Prin fața tribunei trece acum primul detașament de pionieri din țara noastră. Primii purtători ai cravatei roșii..." Am tresărit. Primii pionieri! Ce fericiți sînt, mă gîndeam.

Gîndul de-a fi pionier nu m-a mai părăsit de-atunci. La școală numai despre lucrul acesta discutam. Auzisem multe lucruri minunate despre pionierii sovietici. Știam despre Pavlic Morozov, despre vitejia lui Volodea Dubinin și voiam să fiu și eu asemenea lor.

Și iată că, într-o zi, ușa clasei noastre se deschise și în pragul ei apărură tovarășul director și încă doi tovarăși, pe care noi nu-i cunoșteam. Mai tîrziu am aflat că sînt muncitori la atelierele CFR Nicolina. S-au apropiat de noi și s-au așezat într-o bancă. Au început să ne povestească despre pionieri, despre primele detașamente de pionieri din țara noastră. Simțeam cu toții că avea să se întîmple cu noi ceva deosebit. Unul dintre muncitori îmi puse mîna pe umăr și mă întrebă:

— Tu... vrei să fii pionier?

De emoție, nici nu știu ce i-am răspuns. Toți ceilalți rîdeau, bucuroși.

— În curînd, și în școala voastră o să ia ființă organizația de pionieri. Și atunci cei mai merituoși o să purtați cravata roșie...

Pe nesimțite am ajuns în fața casei lui Dumitru. Am deschis portița, am urcat cîteva scări, apoi am intrat în camera lui. O încăpere curată, orînduită cu mult gust. Așezîndu-ne pe un divan, Dumitru continuă firul amintirilor.

Mă străduiam să învăț cît mai bine, să fiu disciplinat. Deși aveam numai 9 și 10, o teamă lăuntrică mi se strecurase în suflet. Poate or fi alții și mai buni decît mine, și atunci?...

Dar, într-o zi — tot în mai — am trăit cele mai fericite clipe din viața mea. Ziua de 24 mai n-am s-o uit niciodată. Atunci am primit cravata roșie, o mică părticică din steagul de luptă al clasei muncitoare. E greu să redau ce-am simțit în acele momente. Atît știu: de

(Continuare in pag. III-a)

LENIN A TRĂIT
LENIN TRĂIEȘTE
LENIN VA TRĂI

Vl. Malacovschi

La Petrograd, în zilele-acelea fierbinți,
Un muncitor a căzut strigînd:
Trăiască Lenin!
Nu se va ști nicicînd
cum se numea.
La mormînt, n-a avut cine-l plînge...
Sub haină nu purta acte,
purta
doar o cămașă roșie,
roșie de sînge...

În Spania lîngă fluviul Guadalquivir
în ale cărui ape
sună clape de clavir
un tînăr strîngînd pușca la piept așa cum
strînsese cîndva o ghitară,
a strigat: Trăiască Lenin! și a căzut
Iar pe cămașă i-au înflorit, toate iubirile
de primăvară.

Și aci pe aceste meleaguri, în anii acei 33
la Grivița,
cînd sirena nu mai înceta să geamă, un băiat
a strigat: Trăiască Lenin! și-a căzut
și-i era pieptul ud
de parc-ar fi fost îmbăiat
în lacrimi de mamă.
Iar în război, în anii cumpliți,
cînd pămîntul tuna sub cizma fascistă trufașă
un prizonier rănit
și-a smuls de pe piept o eșarfă —
un crîmpei de cămașă —
a fluturat-o strigînd: Trăiască Lenin!
și a căzut.
Eșarfa era purpurie...
Iar vîntul i-a luat-o și ea a zburat
ca o pasăre mare și vie.

Iar dacă oamenii au murit,
fiece cămașă sau fașă ruptă
a trăit
și s-a prefăcut în cîte un steag de luptă.
Și steagurile nu au căzut, ele strigau:
Trăiască Lenin!
în zeci de bătălii,
pînă cînd vîntul și gloanțele le-au rupt
în fîșii.
Și nici fîșiile nu au cunoscut moarte
ci, peste ani departe,
iată
la gîtul tău fiule, o parte din steag,
o cravată
de culoare fierbinte.
Ea flutură veselă, vesel ă-ți șade la gît,
Tu însă privește-o cu luare aminte
ascult-o cum strigă: Trăiască Lenin!
și culcă-ți pe apele ei obrazul
cată în adîncul ei roșu ca-ntr-o oglindă
înainte de-o lași să-ți cuprindă
grumazul
și poart-o, și poart-o mereu
cu strigătul acesta
cu toate
amintirile

MIOARA CREMENE

Vești de la pionierii din raionul Filiași

● *Tințăreni: pionierii din această comună au ieșit de nenumărate ori la acțiuni de folos obștesc. Anul acesta, 167 de pionieri au plantat 84.000 de puieți și butași de pădure, au adunat 200 kg. de hîrtie, au ajutat secției G.A.S.-Florești să prășească aproape un ha de porumb.*

● *Pionierii din comuna Gura Motrului au curățat 2,5 ha de pepinieră și au plantat 4.000 de puieți.*

● *La Argentoaia, pionierii au curățat spinii și pietroaiele de pe 3 ha de izlaz.*

● *În comuna Aninoasa, s-au adunat pînă acum 250 kg de hîrtie și s-au curățat — tot cu ajutorul dat de pionieri — 4 ha de izlaz.*

● *Filiași: pionierii de la Școala medie au adunat 250 kg de hîrtie, pe care au predat-o centrului de colectare.*

● *Într-o excursie făcută la G.A.S.-Turceni, pionierii din Ionești au prășit 1,5 ha de porumb. De asemenea, ei au adunat în scurt timp 190 kg de hîrtie.*

● *Anul acesta, la Buicești, în centrul comunei, s-au descoperit 32 de morminte ale țăranilor executați în 1907. La locul acestor morminte s-a așezat o placă comemorativă. Pionierii din comună au luat imediat sub patronajul lor aceste morminte, au făcut ronduri de flori.*

● *În anul acesta, pionierii din raionul Filiași au colectat 9000 kg de fier vechi.*

Ziua învățătorului

Educatori, prieteni

Învăț meseria de mecanic iar în curînd voi fi lucrător. Și cu toate că sînt doi ani de cînd mi-am luat rămas bun de la școala din satul natal, cuvintele învățătorului meu le aud și acum, în fiecare zi, în fiecare oră și de cîte ori mi se ivește un lucru mai greu, de atîtea ori mă consult în minte cu învățătorul meu. Cum să fac? Aceeași voce cunoscută îmi sună în urechi, parcă a dojană, atunci cînd piesa, la care lucrez nu e cum trebuie, același cuvînt de îmbărbătare l-aud atunci cînd mă străduiesc să fac un lucru bun. „Așa Voinea, nu te da bătut. Nimic nu poate fi mai tare decît omul, el poate face totul!" Sînt cuvintele fostului meu învățător. Uneori,

VOINEA PETRE,
Școala profesională de ucenici Fieni.

(Continuare în pag. a II-a)

din tabere

Flutură drapelul taberei...

Cu cîteva zile în urmă, plaja de la Vasile Roaiță a început să răsune iarăși de glasurile voioase ale pionierilor veniți în tabăra Departamentului C. F. R. Sînt peste 300 de copii, din mai multe regiuni ale țării.

De departe, se vede fluturînd în bătaia vîntului drapelul roșu al taberei.

*

Mai întîi au făcut cunoștință cu tabăra in care vor sta 28 de zile. In special grupul celor de la Ploiești se interesa de toate: unde este sala de mese, dacă e departe plaja, cînd o să meargă la plajă..

Vári Zoltan, un băiețel din Tg. Mureș e pentru prima oară pe litoral. Totul i se pare nou și interesant Urmărește cu atenție valurile pornite de adierea vîntului. Ii e cam teamă: Nesfîrșit e întinsul apelor..

A doua zi dimineața a făcut cunoștință cu Almuș Gheorghe din Baia Mare. Și el se cam temea de apă. Amîndoi s-au mulțumit să stea mai mult pe plajă. Apoi au strîns scoici. Vor ca la cercul de lucrări practice să facă cîte un vaporaș... Dar nu, nu se poate să nu intri în apă ! Și Doinița, o fetiță din București, îi trage în apă după ea. De ce să te temi de apă, cînd la mal e așa mică ? Și-apoi să rîdă Doinița de ei ?!...

După amiază însă îi așteaptă altele. Detașamentul nr. 1 a plecat în parc. Copiii și-au luat cu ei o minge de volei și una de fotbal... Alt grup de copii face repetiție pentru șezătoare. Fetele lucrează cu migală la o broderie sau fac diferite obiecte din scoici. Băieții în cea mai mare parte au plecat la concursul de alergări. Doar cîțiva au mai rămas la club, să joace ping-pong, sau șah...

Cît de repede trece timpul !... Seara, înaintea cinei, se face careul. Se dă raportul, se comunică programul pentru ziua următoare, apoi detașamentul nr. 4, care s-a comportat cel mai bine, primește drapelul de detașament fruntaș pe tabără.

Incet, încet, este coborît drapelul...

Totul se liniștește. Doar freamătul mării mai plutește pe deasupra taberei... E timpul somnului.

Mîine începe o nouă și interesantă zi de tabără !

EMIL DOBRESCU

După ce-ai făcut plajă, e plăcut să te lași în voia valurilor mării.

ȘTIRI · ȘTIRI · ȘTIRI

Și anul acesta pitoreasca Sinaie va răsuna de cîntecele și larma pionierilor care vor veni aici să-și petreacă frumoase zile de vacanță.

Interesîndu-ne de locurile care urmează să-și primească oaspeții am aflat că :

● In orașul Sinaia, în localul școlii medii, va funcționa pe tot timpul verii o tabără regională. Aici, începînd cu data de 1 iulie, cei mai buni pionieri din regiunea Ploiești vor petrece, în trei serii, cîte 21 de zile de odihnă, jocuri și veselie. Aici vor dormi și vor mînca, iar excursiile le vor face prin împrejurimi. Ultimele pregătiri se apropie de sfîrșit. Mai lipsesc doar... oaspeții

● Pe șoseaua Moroeni, la o depărtare de 5 km de orașul Sinaia, într-un loc sălbatic, cu păduri de brazi de jur împrejur, se află un grup de pavilioane care urmează ca la 1 iulie să-și deschidă ușile pentru a-i primi pe gălăgioșii oaspeți.

Locul careului, o cameră a pionierilor, un cabinet medical, un chioșc de lemn cu mese lungi și bănci de lemn stau gata să-și primească musafirii.

In zilele cu ploaie, masa va fi servită în frumoasa sală de mese din pavilionul 4.

● La tabăra de la Vîrful cu Dor, pionierii care n-au avut de dat examene au și început să-și petreacă primele zile de vacanță !

VACANȚA PLACUTA, DRAGI PRIETENI !

Spic cu spic, patriei snop

Zilele lui Cuptor au sosit. De la o zi la alta, pe întinderi tot mai mari, se pîrguiesc cerealele. Pe ogoare începe acum cea mai încordată perioadă de muncă : odată cu prășitul culturilor, trebuie secerate, treierate și depozitate în cel mai scurt timp și fără pierderi, cerealele păioase. Pentru reușita acestor lucrări, își înzecesc forțele oamenii muncii din agricultură, țărani colectiviști, cooperatori și întovărășiți...

Orice pierderi de recoltă păgubesc economia națională, dăunează intereselor întregului nostru popor.

Iată de ce voi, pionierii, ca viitori cetățeni trebuie să dați o mînă de ajutor la strîngerea recoltei, să arătați că sînteți demni de încrederea și grija părintească cu care vă înconjoară partidul.

Sînt bine cunoscute rezultatele minunate obținute de organizația noastră de pionieri în vara trecută. Mii și mii de copii — pionieri și școlari — au colindat cîmpiile țării, adunînd fiecare spic, fiecare bob de grîu. Numai pionierii din regiunea Constanța au adunat anul trecut, 3 vagoane de grîu ! Dar ei n-au fost singurii. Cercetînd fugar cronica strîngerii spicelor de anul trecut, veți găsi acolo nenumărate nume de copii, de unități fruntașe în strîngerea spicelor. Astfel, la o singură ieșire pe arii, pionierii din Perișoru și Ștefan cel Mare au adunat de pe pămînturile G.A.S. Jegălia 200 kg de grîu, iar pionierii din com. Chetriș — 600 kg boabe de grîu și orez. Și cuvinte de laudă s-ar mai putea spune despre încă mulți copii de pe întinsul patriei noastre.

De aceea, și în acest an, voi pionierii, va trebui să vă achitați cu succes de sarcina de cinste dată de partidul nostru.

Nici un bob pierdut din recolta lui 1958 ! Lozinca pionierească *„spic cu spic, patriei snop !"* trebuie să fie preocuparea de căpetenie a voastră, a tuturor pionierilor

Alături de cei vîrstnici, voi, pionierii, trebuie să vegheați cu grijă ca elemente dușmănoase să nu încerce să sustragă cantități de grîne, să fure din avutul obștesc, sau să cauzeze alte daune.

De asemenea, e o tradiție ca pe fiecare arie să răsune, vară de vară, cîntecele și jocurile echipelor voastre artistice. Nu uitați ca și în acest an, minunata tradiție pionierească să fie respectată.

Dorim detașamentelor și unităților pionierești de pe întreg cuprinsul patriei noastre, să se achite cu cinste, și în vara aceasta, de acțiunea de strîngere a spicelor.

ZIUA INVAȚATORULUI

Educatori, prieteni

(Urmare din pag. 1-a)

făceam cîte o boroboață, greșeam. Atunci, tovarășul învățător era aspru. In schimb, mă făcea să înțeleg un lucru : că sînt vinovat și că nu trebuie să mai greșesc. De aceea simt și acum un respect deosebit pentru învățătorul meu și pentru toți învățătorii și profesorii noștri. Socot că ziua învățătorului e o mare sărbătoare pentru dînșii și un prilej fericit pentru mine, pentru noi, de-a le putea aduce mulțumirile noastre.

Primiți cele mai sincere mulțumiri, tovarăși învățători, din partea fostului dv. elev.

In raionul N. Bălcescu

Ne aflăm la Școala medie „Gh. Șincai", raionul N. Bălcescu. Orchestra Casei de copii „A. S. Macarenco" își desfășoară programul cu multă pricepere. Pentru învățătorii și profesorii lor, pentru ziua învățătorului, arcușul lunecă parcă mai dulce pe coarde, clapele acordeonului se mișcă mai vioi și fiecare copil a pus ceva în cîntecul lui, special pentru a-i arata iubirea, dragostea ce o are pentru învățătorul și profesorul lui. Și cîntecele lor par a spune : „La mulți ani, iubiții noștri educatori și prieteni !"...

Atențiune, active pionierești!

Activitatea sportivă în tabere

In zilele vacanței de vară, mai mult ca oricînd, putem desfășura o bogată activitate sportivă, Organizarea ei revine, fără îndoială, activului pionieresc, îndrumat îndeaproape de instructorul de pionieri și ajutați de profesorul de educație fizică.

Voi, cei care faceți parte din colectivul de conducere al unității sau detașamentului, vă veți pune întrebarea: „Bine, dar ce competiții putem organiza și cum anume?" Iată cîteva din ele .

Spartachiada taberei cuprinde mai multe discipline sportive ca : atletism, fotbal, volei, oină, cursa cu obstacole, iar acolo unde, pe lîngă tabără, există un rîu sau ștrand, să se organizeze învățarea înotului și concursuri cu cei care știu.

Pregătirile pentru spartachiadă trebuie să le începeți încă din primele zile de tabără. Mai întîi, faceți cunoscut pionierilor care sînt disciplinele spartachiadei. Apoi, un pionier din activ se va ocupa de înscrierea pionierilor care vor să participe și de procurarea materialelor sportive, de care au nevoie pentru antrenament (greutăți, mingi de oină, de volei și fotbal etc.)

Spartachiada se va desfășura mai întîi în cadrul detașamentelor iar cei clasați pe primele locuri se vor întrece în finala pe tabără.

In afara spartachiadei, în programul taberei puteți trece, fără nici o grije, organizarea unui campionat de fotbal între detașamentele din tabăra voastră, sau între tabere. Voi, cei de la oraș, puteți organiza campionatul între străzi și cartiere, iar cei din comună între sate, sau chiar între comune.

Colectivul de conducere care vrea să organizeze campionatul trebuie să discute mai întîi cu celelalte colective de conducere din taberele învecinate. Campionatul poate fi organizat tur-retur sau eliminatoriu...

Și în timpul excursiilor puteți face sport. In vreme ce poposiți, de exemplu, jucați volei în cerc — pe „eliminate", cum spuneți voi. De asemenea — un joc de orientare pe o suprafață redusă de teren, exerciții de gimnastică, concurs pentru titlul de „cel mai bun cățărător"...

Dar, în afara acestor întreceri sportive, în tabără, voi mai puteți organiza concursuri de biciclete, jocuri pe apă, concursuri de tragere cu arcul la țintă... Cei mai buni sportivi ai taberei vor primi din partea colectivului de conducere mici premii în cărți, diplome.

NICOLAIE CRAINIC

Sînt gata întotdeauna

In buza unei păduri de conifere, de la marginea de nord a Lupeniului, se jucau într-o după amiază, o seamă de copii scăpaţi de grijile şcolii şi ale examenelor. Iacă, printre ei puteai recunoaşte pe fraţii Paluşek, Mihai şi Jany (amîndoi într-a IV-a. la Şcoala medie mixtă din localitate), apoi vreo cîţiva dintr-a V-a Băloi Ioan, Polgar Ioan, Crişan Nicolaie, Pop Iosif, căruia prietenii îi spun şi Jozsi. Berinde Vasile — cel cu ochi de veveriţă şi, în sfîrşit, Florica lui Muntean, o zvăpăiată de fată.

Tocmai cînd jocul era mai aprins, Jozsi strigă:

— Foc! Foc! Arde pădurea!

Toate privirile se-ndreptară într-acolo. Deasupra pădurii se înalţă un fir de fum...

Ce-o fi? Poate doar un focşor aprins de ciobani!? Oricum, trebuie văzut! Cu Haidu în frunte, prin pădurea deasă şi încîlcită, toţi o luară în goană urcînd, pieptiş dealul pe care se aflau... Pădurea ardea într-adevăr. Cine ştie din ce cauză, luase foc un şir de puieţi de molift din marginea ei. Flăcările ameninţau acum să cuprindă şi brazii cei mari...

Ce era de făcut? Un moment, copiii se priviră neputincioşi. Cu mîinile goale nu poţi stinge un foc de lemne răşinoase, care ard de parcă ar fi pline de benzină! Pădurea se afla în primejdie. Erau doar pionieri, aşa că Haidu organiză pe loc stingerea focului! Cei mai mici fură trimişi la casele apropiate, să cheme minerii în ajutor. Cei mai mari, începură să adune pămînt cu palmele şi să-l arunce peste foc, smulgînd iarba uscată şi tufişurile care puteau extinde focul... Haidu o luă la goană spre gara funicularului ce trecea puţin mai sus de pădure.

Acolo dădu doar peste paznic, un moş care abia auzea şi care l-a lăsat să dea un telefon, jos, la corpul pompierilor... Vorbi într-un suflet, apoi dădu fuga înapoi, pentru a da ajutor celorlalţi... Cu toată rîvna colegilor săi, focul se întinsese însă. Iată că vin acum şi minerii chemaţi de cei mici. Curînd, sosiră şi pompierii cu cazmale, securi şi tîrnăcoape... Şi aşa, cu toţii laolaltă, au reuşit să localizeze focul şi apoi să-l înăbuşe de-a binelea. Pădurea, un bun al ţării, fusese salvat.

Pionierii şi-au făcut datoria. Fapta lor a fost citată pe unitate, iar comandamentul de pompieri din localitate le-a adus mulţumiri.

IRIMIE STRAUŢ

PIONIERI FRUNTAŞI

1. — Are de ce să fie veselă Rodica Ţocu de la Şcoala de 7 ani nr. 23 din Galaţi. Rodica a primit „Diplomă de merit" pentru rezultatele obţinute la învăţătură.

2. — Numai medii 10 a obţinut Popa Constantin din com. Leu.

3. — „Şi eu am luat „Diplomă de merit" pare a spune Gheorghe Gorcea, din clasa a IV-a a Şcolii de 7 ani nr. 10 Cluj.

4. — Numai medii 10 a obţinut la sfîrşitul anului şcolar şi Bărcănescu Ileana, de la Şcoala medie nr. 1 din Timişoara.

5. — Tuţescu Ştefania — comuna Ghercești. regiunea Craiova — e una din cele mai bune eleve ale şcolii.

TREI POVESTIRI

Fetiţa lui „papa Stelniceanu"

Cald, sfîrşit de iunie 1923...

In costumul ei de amazoană, duduia Dina se afundă abosită într-un fotoliu moale, adînc. Apoi trase telefonul lîngă ea şi formă la repezeală un număr.

— Alo, Tia?... Cum? Ce mai fac?... Vai, m-am distrat minunat!... Da, vin de la călărie şi-s frîntă de oboseală... Examenele? Bah, numai de ele nu-mi arde acum... Sigur, o să aranjeze papa... Dacă n-o să vrea? Nu se poate, dacă-l rog!... Sigur, le amîn pentru la toamnă şi... sigur! Pa!

Abia a aşezat receptorul în furcă, că un valet în frac apăru pe nesimţite:

— Duduie Dina, domnul Stelniceanu vă pofteşte în birou.

Dintr-odată figura veselă de adineauri se transformă brusc şi duduia Dina izbucni într-un hohot de plîns.

— Fredy, Fredy!... Spune-i... că nu pot, sînt bolnavă...

— Cum doriţi, duduie Dina.

Pentru o clipă, ochii valetului clipiră ironic şi, tot pentru o clipă, Dina se temu că o va trăda tatălui. Dar se linişti singură: „Papa l-ar zvîrli afară pentru neruşinarea asta...".

Domnul Stelniceanu, gros, mare, butucănos, intră repede în salon şi, grav, îi luă fetei temperatura cu dosul palmei.

— Dar n-ai nimic, draga mea!...

— Tată! Tată! Nu mai pot, sînt bolnavă!... Abia mă mai tîrăsc tată!... — şi duduia Dina începu să scîncească pînă ce inima tatălui se înmuie şi domnul Stelniceanu o linişti:

— In definitiv — se încruntă dînsul — unul e Stelniceanu! Ce dracu', nu mi-o sta în cale un biet directoraş pe care, mîine de i-aş cere ministrului, mîine l-ar da afară...

Apoi se grăbi să-şi asigure fiica:

— S-a făcut, mîine vei avea amînarea examenelor!... — şi plecă tot atît de repede precum venise.

...A doua zi, directorul liceului primi un plic sigilat, purtînd antetul întreprinderii de pielărie „Stelniceanu & Co". Il deschise repede, surprins şi totodată intimidat; găsi un bilet scris neglijent, în grabă:

Domnule director,

Intrucît fiica mea e bolnavă, vă rog amînaţi-i examenele pentru la toamnă. De-altfel, certificatul anexat e semnat de un medic a cărui competenţă nu poate fi pusă la îndoială.

Cu mulţumiri anticipate,
Stelniceanu

Certificatul — desigur, primit în urma unui onorariu gras — purta parafa Ministerului Sănătăţii...

Un prinţ al zilelor noastre

Dintr-odată, în întreaga hală se aşternu liniştea. Nu se mai aude un zgomot. E ora 3.

Un tînăr frumos, cu priviri agere, îşi plimbă uşor mîna pe batiul strungului, într-o mîngîiere, ca şi cum şi-ar fi luat la revedere, şi se făcu nevăzut pe uşa vestiarului. Peste puţin timp, apăru îmbrăcat curat, impecabil chiar. Poate tocmai de aceea colegii de la seral l-au poreclit „prinţul".

Costin Anton are 20 de ani, neîmpliniţi încă. Cu ce cîştigă el, ca strungar fruntaş, îi ajunge să se îmbrace ca un prinţ şi-i ajunge şi pentru altele. Dar în afară de îmbrăcăminte, lui Anton îi place foarte mult — poate cel mai mult — să înveţe. De aceea s-a şi înscris la Şcoala medie „I. L. Caragiale", secţia serală.

Dimineaţa — munceşte, seara — învaţă. E un lucru firesc. Aşa-l vede el. Simte că n-ar putea trăi fără strungul lui, fără colegii de secţie, după cum nu poate trăi fără să înveţe şi fără să se afle seară de seară în mijlocul colegilor de la şcoală. De curînd, Anton a încheiat anul şcolar. Pentru el însă n-a intervenit nici un „papa" ca să-l treacă clasa. N-a fost nevoie. L-au trecut profesorii pentru că aşa era firesc: acum, după un an de studii cînd Anton păşeşte pragul clasei a X-a, se poate lăuda cu multe. Ştie geografie, chimie, matematici... Şi toate acestea îi ajută la muncă, în atelier.

...Costin Anton e un prinţ, dar un prinţ în chip nou, un prinţ al zilelor noastre.

Nodul

De mic ce e, abia l-am zărit printre sutele de elevi veniţi la examenele de admitere. Vioi însă, dezgheţat—cum se mai spune—, Mihai m-a cucerit încă de la început. Mi-a povestit că tatăl său e tîmplar, că mama se ocupă de gospodărie şi că el va urma o şcoală medie, apoi politehnica şi se va face... inginer mecanic.

Simplu: inginer mecanic! Şi de ce nu? In şcolile noastre nu mai sînt locuri pentru „duduii Dina" şi fel de fel de domnişoare şi domnişori. Şcolile aparţin astăzi poporului şi în ele învaţă fiii lui.

...Mihai a păşit pragul sălii de examinare surîzînd, încrezător în forţele sale. Aşa că, la toamnă, îl vom afla printre elevii claselor a VIII-a de la Şcoala medie „I. L. Caragiale".

ŞTEFAN ZAIDES

Colţurile cravatei

(Urmare din pag. I-a)

atunci, nu m-am mai despărţit de cravată nici o zi! La şcoală, în tabără, în excursiile pe care le făceam, peste tot mă mîndream cu ea.

Imi amintesc că odată, pe cînd mergeam la cinematograf, am văzut o femeie bătrînă trăgînd în urma ei un cărucior cu lemne. M-am oprit şi-am rugat-o să-mi dea voie să-i ajut. Bătrîna s-a uitat mirată la mine, apoi m-a întrebat:

— Aşa fac toţi pionierii, maică?

Şi mă simţeam mîndru că pot să-i răspund:

— Da, aşa procedează pionierii întotdeauna. Imi aminteam de tot ceea ce m-a învăţat organizaţia de pionieri: să fiu cinstit şi curajos, să respect pe cei vîrstnici, să-mi iubesc patria...

Cei patru ani de pionierie au trecut repede. Imi venea greu să mă despart de cravata mea, dar venise timpul să intru în marea familie a utemiştilor.

Ridicîndu-se de pe divan, Dumitru se îndreptă spre un dulap, de unde se întoarse cu o cravată de pionier.

— Iată primul colţ, şi-mi arătă zîmbind cravata roşie, de pînză, puţin decolorată. E cravata mea, primită atunci, în 1949. Acesta este cel de-al doilea colţ, carnetul de membru al Uniunii Tineretului Muncitor. De el îmi sînt legate alt şir întreg de amintiri. In anii aceştia, am păşit în tinereţe. Am învăţat să înfrîng greutăţile, să cunosc bucuria muncii şi să mă iau la întrecere cu normele. Iar aici, aici la piept, păstrez cu drag cel de-al treilea colţ: carnetul de partid, primit în primăvara acestui an.

RADU POPA

Jocuri

„Incursiunea"

Jocul se organizează într-un sector accidentat şi păduros. Cu ajutorul unor semne convenţionale (smocuri de iarbă, surcele colorate) prinse de copaci, se trasează un cerc cu raza de 50—70 m. In centrul său se înfige un steag mic, alb. In afara centrului se găsesc 6—7 „paznici". Ei se plimbă în jurul sectorului pe care îl au în pază, neavînd voie să pătrundă în interiorul cercului. De cerc se apropie din toate părţile 12—14 jucători atacanţi, care poartă pe piept şi pe spate un număr scris cu cifre mari. Numerele sînt alese la întîmplare şi nu trebuie să fie cunoscute de „paznici" pînă la începerea jocului. Sarcina „atacatorilor" este să treacă linia centrului, să ajungă la steag şi să-l scoată din cerc, căutînd totodată să-şi ascundă numerele de privirile „paznicilor". „Paznicul" notează numerele pe care le vede la „atacatori". (La rezultat, se ţine seama numai de numerele *notate just*). Jucătorii ale căror numere au fost observate nu ies din joc. Jocul durează 30—60 minute, începînd şi terminîndu-se la un anumit semnal.

Rezultatele jocului se calculează în modul următor:

***Cazul I:* mai mult de jumătate din numerele atacatorilor au fost notate, iar steagul n-a fost luat. Rezultatul: victoria deplină a „paznicilor" („paznicii" capătă 10 puncte).**

***Cazul II:* mai mult de jumătate din numerele atacatorilor au fost notate, dar steagul a fost luat. Rezultatul: avantaj pentru „paznici". („Paznicii"), capătă 5 puncte).**

***Cazul III:* au fost notate mai puţin de o jumătate din numerele atacatorilor, iar steagul a fost scos din cerc. Rezultatul: victoria deplină a atacatorilor (atacatorii capătă 10 puncte).**

***Cazul IV:* au fost notate mai puţin de jumătate din numerele atacatorilor, dar steagul n-a fost luat. Rezultatul: avantaj pentru atacatori" („atacatorii" capătă 5 puncte).**

Cînd jocul se repetă, rolurile participanţilor se schimbă.

Pentru noii atacatori se pregătesc alte numere.

reportaj
ştiri
informaţii
NOUTĂŢI
TEHNICE

2100 DE CAI INHĂMAŢI LA UN SINGUR TREN

■ Steffenson ar face ochii mari ■ O uzină pe roţi ■ De ce aşa? ■ Inimoşii deschizători de drumuri ■ Poate un inginer va conduce locomotiva ■ Pregătiţi-vă ceasornicele!

Nu-i nimic neobişnuit să te întilneşti, umblînd prin curtea unei uzine, cu un cărucior automat sau cu o macara volantă. Dar să dai nas în nas cu un tramvai — ba chiar cu mai multe, şi încă din cele care străbat Bucureştiul de la un capăt la altul — asta e într-adevăr o pricină de uimire. M-am dumirit însă curînd: „Uzinele Electroputere" din Craiova, în curtea cărora mă găsesc, sînt cele care fabrică elegantul tip de tramvai atît de apreciat de călătorii bucureşteni, de cei din Oradea sau Timişoara. Poate că lucrul acesta il ştiaţi şi voi, mai demult. Altceva însă poate nu ştiaţi: că aici se fabrică prima locomotivă electrică Diesel — romînească.

STEFFENSON AR FACE OCHII MARI

Poate că unii dintre voi cunosc istoricul locomotivei. Steffenson a fost primul om din lume care, folosind energia maşinii cu aburi, a construit în veacul trecut o locomotivă. Ea mergea mult mai încet decît merge astăzi un tramvai. Puterea şi viteza locomotivei cu aburi a crescut o dată cu trecerea vremii şi perfecţionarea tehnicii. Oamenii nu s-au mulţumit însă cu atît şi astfel s-a născut locomotiva Diesel electrică, în stare să atingă o viteză de 100 de kilometri pe oră. Desigur că Steffenson, inventatorul locomotivei cu aburi, ar face ochii mari văzînd-o...

O UZINA PE ROŢI

Locomotiva Diesel electrică e într-adevăr o uzină pe roţi. Şi nu una în miniatură. Dacă, de pildă, centrala electrică a unui oraş s-ar defecta, locomotiva aceasta ar putea, venind pe calea ferată, să se cupleze la reţeaua electrică a oraşului şi să-i furnizeze lumina necesară.

Locomotiva are o lungime de 17 metri şi poate fi asemuită cu un hexapod, însă nu cu şase picioare, ci cu... şase perechi de roţi. Are greutatea de 114.000 kilograme şi forma ei aminteşte de cea a tramvaiului despre care am mai vorbit, fiind uşor aerodinamică. „Forţa la cîrlig" a locomotivei Diesel este de 20.000 kg. ceea ce înseamnă că ea ar izbuti să ridice în aer această greutate şi că poate deci trage o greutate mult mai mare.

DE CE AŞA?

Locomotivele cu abur sînt aşa fel construite, încît sînt bune fie pentru trenurile de mărfuri, avînd o viteză de 20—30 km. pe oră, fie pentru trenurile de persoane, cu o viteză pînă la 80—90 km. Locomotiva Diesel electrică are marele avantaj că poate fi folosită şi la trenurile de mărfuri, micşorîndu-şi viteza la 20 km/oră, şi pentru trenurile accelerate, atingînd viteza de 100 km/oră.

Pentru conducerea ei sînt necesari doi oameni, însă, în cazul cuplării a două locomotive, sînt necesari tot doi. Pe parcurs se reduc o mulţime de instalaţii de întreţinere: pompe de apă, depozite de cărbuni etc. De asemeni, ea poate parcurge distanţe oricît de lungi, nefiind necesară înlocuirea ei în anumite staţii de cale ferată. In plus, locomotiva Diesel electrică poate fi comandată din ambele capete.

Faţă de combustibilul folosit la locomotiva cu abur şi de cel folosit la locomotiva Diesel-electrică, randamentul acesteia din urmă e dublu.

INIMOŞII DESCHIZATORI DE DRUMURI

Lucrările pentru realizarea primei locomotive Diesel romîneşti, sînt în toi. Se munceşte cu rîvnă, pe baza proiectului, la partea tehnică. Aici, într-o luminoasă încăpere, te întîmpină zîmbitor un tînăr înalt, cu faţa deschisă şi ochi vii. E tehnologul Săftoiu Petre. Modest, el îţi vorbeşte foarte puţin despre meritele sale în tehnologia părţii electrice a locomotivei. Trebuie să afli de la colegii lui de birou şi de la muncitorii din atelier că Săftoiu Petre e un priceput tovarăş de muncă, specializat în Uniunea Sovietică, deputat în Marea Adunare Naţională, şi Laureat al Premiului de Stat, pentru contribuţia pe care a adus-o la realizarea primului motor de 1000 Kw construit în ţară. Astăzi, multe din motoarele de 1000 Kw. funcţionează din plin la fabrica de hîrtie din Buşteni şi cine ştie dacă hîrtia aceasta, a ziarului în care citiţi reportajul de faţă, nu a fost fabricată cu ajutorul motoarelor la construcţia cărora a muncit şi Săftoiu Petre. Acum comunistul Săftoiu Petre lucrează cu aceeaşi pasiune şi abnegaţie la realizarea primei locomotive Diesel electrice romîneşti. El, ca deschizător de drumuri, merită cu prisosinţă numele, atît de drag vouă, de pionier.

Atelierul nu ocupă deocamdată decît o parte din imensa hală în care se construiesc tramvaiele. O firmă de curînd prinsă în zid anunţă: „Secţia locomotive Diesel". Intr-însa muncesc deocamdată puţini oameni. Au fost aleşi cei mai pricepuţi, care au mai lucrat la C.F.R., „23 August" etc. Dintre ei cel mai inimos pare a fi Popescu H. Ilie, maistru şef, care are mai bine de 25 de ani în meserie. El a lucrat de la început la construirea noilor tramvaie. Le-a îndrăgit ca pe nişte copii a căror creştere i-a fost încredinţată. Şi a îndeplinit cu sîrg treaba. Acum a îndrăgit secţia nouă şi veghează la naşterea unui alt copil al uzinei, locomotiva Diesel-electrică. Pentru ea se confecţionează, deocamdată, şabloanele după modelul cărora se vor confecţiona feluritele părţi componente ale locomotivei. Deşi e mică, muncitorii se mîndresc cu secţia lor şi şi-o închipuie în scurt timp pe măsura dorinţelor lor.

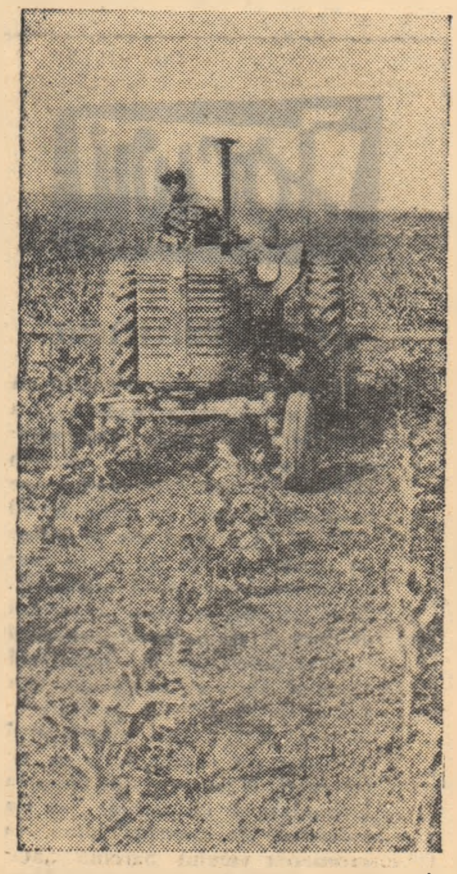
POATE UN INGINER VA CONDUCE LOCOMOTIVA

Sînt sigur că dacă micii mei prieteni, cărora le dădeam sfaturi să înveţe, ar vedea ca şi mine proiectele locomotivei Diesel-electrice, ar pricepe mai bine îndemnul meu. Locomotiva aceasta nu va mai fi condusă de un simplu mecanic ajutat de un fochist. Pentru ca această uzină pe roţi să poată fi condusă şi întreţinută, e nevoie de oameni foarte bine specializaţi. Să nu ne mire dacă va fi necesar chiar un inginer. In orice caz, de conducerea ei va răspunde un tehnician cu şcoală, altfel nu se va putea face faţă mecanismelor complicate aflate pe bordul locomotivei. De altfel, la C.F.R. funcţionează astăzi o şcoală în care sînt pregătiţi viitorii conducători ai locomotivelor Diesel-electrice.

PREGATIŢI-VA CEASORNICELE!

Inginerii, tehnicienii şi muncitorii de la „Electroputere" speră că anul viitor pe căile ferate ale patriei noastre să colinde primele locomotive Diesel-electrice romîneşti. Desigur, că împărtăşim cu toţii dorinţa lor. Pînă atunci însă, pregătiţi-vă ceasornicele! Dacă astăzi, măsurînd viteza unui tren tras de o locomotivă cu aburi vedeţi, cam la fiecare 60 de secunde, o piatră de kilometraj, mîine, în trenul tras de locomotiva electrică, veţi vedea albul pietrei de kilometraj la fiecare 40 de secunde, ba poate şi mai curînd.

MIHAIL STOIAN

Prăşitul mecanic al porumbului la ferma experimentală Fundulea.

Păşunatul de noapte

Gospodăria Agricolă de Stat Albeşti, regiunea Suceava, creşte vaci din rasa „Sură de stepă". La începutul lunii iunie, producţia de lapte pe cap de vacă era de 7,4 l. Colectiviştii însă voiau să obţină mai mult. Pentru asta ei s-au gîndit să trimită vacile la păscut şi noaptea. Rezultatul? După o săptămînă de astfel de „regim" vacile dădeau fiecare cîte 8,3 l de lapte zilnic.

PE DRUMUL CE DUCEA SPRE CONSTANTINOPOL

V-am vorbit data trecută despre una din cele mai vechi uliţe bucureştene, „Podul Tîrgului de Afară", devenită mai tîrziu Calea Moşilor. Astăzi, vreau să vă spun cîte ceva despre altă arteră a Capitalei noastre, al cărei caldarîm a fost bătătorit de nenumărate generaţii de bucureşteni: Calea Şerban Vodă, sau Podul Şerban Vodă, cum i se spunea odinioară.

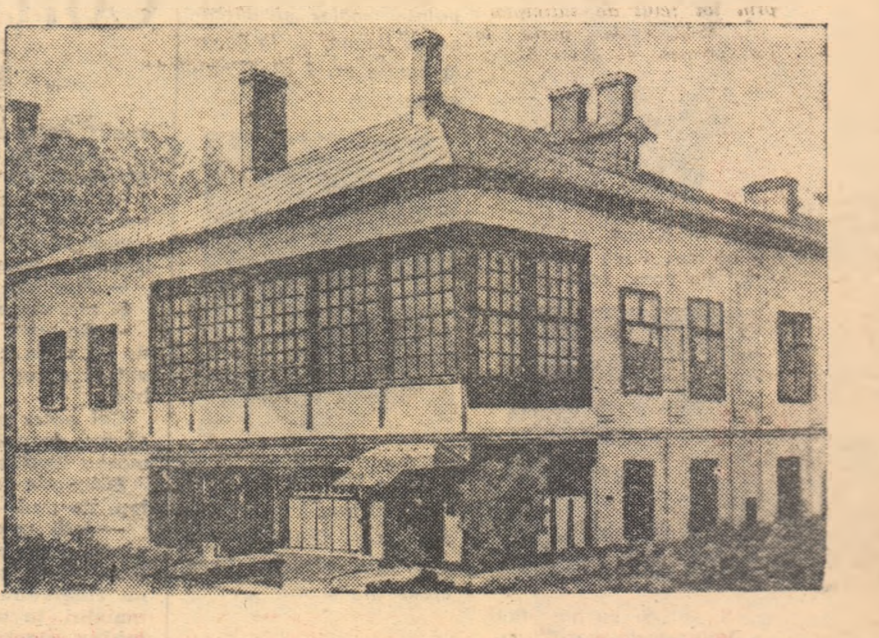
Numele de „pod" — ştiţi bine — se dădea altădată străzilor podite cu lemn. Un călător străin, care ne-a vizitat Capitala în secolul al XVII-lea, pe numele său Paul din Alep, scria în notele sale de drum: „Uliţele bucureştene sînt acoperite cu poduri de lemn, ca în Rusia". Intreţinerea podurilor era însă foarte dificilă şi, cum autorităţile nu se prea sinchiseau de ele, noroaiele, băltoacele şi gropile se ţineau lanţ, primejduind mereu viaţa trecătorilor.

Dintre toate uliţele bucureştene, Podul Şerban Vodă era cel mai bine întreţinut. Era drumul ce ducea de la Bucureşti la Giurgiu şi mai departe, către Constantinopol. Pe aici veneau toţi trimişii sultanului, precum şi noii domnitori numiţi de Poartă. Deoarece oaspeţii otomani erau găzduiţi în aşa-numitele „Case ale Beilicului", ce se aflau tot aici, i s-a mai spus uliţei şi „Podul Beilicului". Ori de cîte ori se schimba domnul, „Podul Şerban Vodă" era teatrul unor nesfîrşite alaiuri de demnitari turci şi de boieri şi boiernaşi romîni.

Strada de astăzi nu a păstrat decît numele podului de odinioară, ce şerpuia pe lîngă Dîmboviţa pînă la o biserică de mult dispărută. De altfel, încă din veacul trecut, locul de întîietate între străzile bucureştene îl luase Podul Mogoşoaiei. Dar despre acesta vom vorbi altă dată.

C. VLAD

Să ne cunoaştem
CAPITALA

In clişeu: Iată cum arăta o veche casă bucureşteană.

29 iunie — ziua tineretului sovietic — mare sărbătoare a tinerei generații, a fost primita cu bucurie pe tot întinsul patriei sovietice.

29 iunie s-a sărbatorit în anul acesta pentru prima dața și se va sarbatori, de aci înainte, în fiecare an, ca semn al grijei parintești cu care Partidul Comunist și Guvernul Sovietic înconjoara tînara generație.

Cu prilejul acestei sarbatori, în multe orașe și sate au avut loc întîlniri ale generațiilor, convorbiri însuflețite între tineri și vechi comuniști eroi ai razboiului civil și de aparare a patriei.

În parcuri și gradini, pe malul apelor, odata cu lasarea serii s-au aprins focuri ale prieteniei și solidaritații cu tineretul democrat din toata lumea.

În această zi multe organizații comsomoliste au înmînat carnete de comsomolist tinerilor, au sarbătorit succesele tineretului în munca de producție și învațatura.

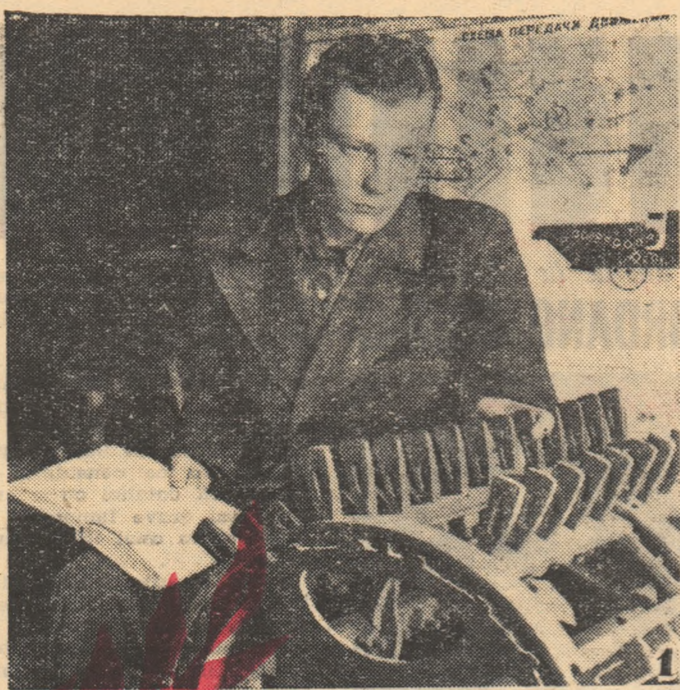
Cine a vazut vreodata Moscova în sarbatoare, n-o poate uita niciodata. Se pare că însași viața se revarsă atunci în Piața Roșie, pe malurile Moscovei, în parcurile și pe stadioanele Capitalei sovietice.

Ghirlande colorate de lumini și stegulețe îi dau o înfațișare feerică, iar fetele și baieții, cu figuri vesele, deschise, prinși la braț, îi dau un chip personal, tînar, care este numai și numai al Moscovei.

Sa ne închipuim Moscova de ziua tineretului sovietic, sa ne închipuim marea defilare de pe stadionul Lujniki a tinerilor fruntași din întreprinderi și universitați, demonstrațiile sportive... Și toate acestea însoțite de jocurile multicolore de artificii!

Dar cu prilejul acestei zile a tinereții și veseliei — se trec în revista și marile succese în munca dobîndite de tineri, contribuția lor la cauza construirii comunismului. La chemarea partidului tinerii sovietici și-au adus contribuția pe marile șantiere, la valorificarea paminturilor virgine și ințelenite. La chemarea partidului comunist, Comsomolul este totdeauna pilda de curaj, dîrzenie și abnegație.

Tineretul sovietic își slujește patria și partidul cu credința.

UN CALD SALUT *pionieresc* TINERETULUI SOVIETIC

Pionier, Erou al Uniunii Sovietice

Vara lui 1941...

Pionierul de 11 ani Valentin Kotik, proaspăt absolvent al clasei a V-a, se alătură unui grup de partizani, hotărît să apere cu toate forțele sale patria sovietică în pericol.

...Drum de țară. Nori mari, de praf, vestesc apropierea unei mașini. Pitiți în șanț, partizanii pîndesc momentul prielnic. O clipă, două, trei! O mașină germană apăru de după colțul șoselei. O bufnitură și... mașina se opri în șanț. Grenada aruncată de Kotik își atinsese ținta: șeful jandarmeriei germane locale fu ucis iar cîțiva fasciști — grav răniți.

An de an, focul luptei îl poartă pe Valentin Kotik prin tot felul de întîmplări.

În 1942, el ia parte la transportarea de arme și muniții pentru partizani, iar în 1943 — la minarea unei căi ferate care, sărind în aer, a distrus trei garnituri de tren încărcate cu trupe și armament ale inamicului.

În toamna lui 1943, Kotik observă cum spre locul de staționare al partizanilor se îndreaptă un detașament fascist de represalii. Neavînd posibilitatea să-și anunțe tovarășii, Kotik se așeză în calea detașamentului, prefăcîndu-se că doarme. În clipa în care un ofițer și trei ostași se apropiară de el la numai cîțiva pași, Kotik scoase inelul grenadei și o aruncă asupra lor. Cei patru fasciști au fost uciși, iar partizanii, auzind detunătura, au înțeles ce se întîmplă. Micul Valentin a fost grav rănit, dar după însănătoșire, el a mai luat parte la multe acțiuni.

Valentin Kotik, rănit grav, moare în februarie 1944, în luptele pentru eliberarea orașului Izaslava, într-o luptă inegală.

De curînd, în semn de recunoștință pentru faptele micului erou, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. i-a conferit, post-mortem, titlul de Erou al Uniunii Sovietice.

Furtună de gradul 11

Se lăsa seara cînd vasul se îndrepta spre port. Incărcătura de pește cu care se întorcea era mai bogată ca oricînd. Toată lumea era veselă. Din cabine se auzeau cîntecele și rîsetele tinerești ale echipajului.

Deodată, cerul deveni ca de smoală iar un vînt năpraznic se porni, rostogolind cu furie apele.

...Peste noapte, furtuna se înteți. Era cu neputință să zărești luminile farului, care trebuiau să se arate.

— Vom aștepta lumina zilei ca să ne putem apropia de port, spuse căpitanul.

Dar a doua zi, furtuna era tot atît de nesăbuită. Vîntul sufla cu o putere de gradul 11.

Și iată că, deodată, cu totul pe neașteptate, se defectă cîrma, lăsînd vasul în voia furtunii. Intr-acolo se repeziră comsomolistul Victor Sceptov și tinerii marinari Bațulo, Astafiev, Borisenko... Dar ca un făcut, în același timp, un val lovi geamul cabinei de comandă și-l făcu țăndări. Apa pătrunse înăuntru și curînd, ajunse pînă la brîu. Vasul începu să se încline. Căpitanul ordonă radistului să semnalizeze avaria, dar un val furios rupse antena.

Nenorocirea era însă că puhoaiele pătruseseră pînă în sala mașinilor. Inima vasului era amenințată. Incepu lupta dîrză pentru apărarea ei. Vasul, fără cîrmă, era amenințat și căpitanul dădu ordin ca fiecare să-și pună colacul de salvare. Tinerii însă lucrau fără întrerupere la repararea cîrmei. Incărcătura trebuia salvată cu orice chip. Biruind somnul, oboseala, frigul, tinerii reușiră în ultima clipă să repare cîrma.

Și vasul „Comsomolistul din Kamciatca" cu întreaga lui încărcătură bogată a fost salvat prin eroismul tinerilor marinari sovietici.

I Inainte, Vasili a fost un harnic combiner, iar acum este student fruntaș la Institutul de Științe Agronomice din Novosibirsc.

II Anatoli Kirilov este instructor de pionieri. Comsomolul i-a dat această sarcină. Priviți-l în mijlocul copiilor. Se vede limpede că se simte de minune alături de micii săi prieteni...

CÎNTECUL CRIZANTEMEI

Tînăra japoneză Hisako Nagata, victimă a bombardamentului atomic de la Nagasaki, se află în prezent în tratament la un institut medical din Moscova. Specialiștii sovietici sînt de părere că tînăra pacientă poate fi vindecată. Hisako primește nenumărate scrisori de la locuitorii Moscovei, care îi urează însănătoșire grabnică.

★

Prin mătasea neagră a genelor i se strecoară funigei de lumină. Soarele e un nasture mic, auriu, pe cerul alb, ca de vată. Și cerul e atît de jos, atît de aproape, că l-ar atinge cu mîna dac-ar vrea. Bondar nevăzut, liniștea zumzăie mărunt din aripi.

Pe pajiștea argintie, lîngă culcușul lui Hisako, crește un covor de crizanteme. Dintre toate una e favorita lui Hisako: are petale de zăpadă și mireasma ei te îmbată, seara, la răsăritul lunii. Și deodată, crezînd că fata doarme, frumoasa crizantemă prinde să-și legene lujerul sub vîntul ușor și din petalele ei suie un cîntec de nespusă dulceață:

„Dormi, fetiță plăpîndă, și visează,
Florile albe te vor dezmierda,
Impodobindu-ți visurile..."

Hisako a întins mîna spre crizantemă, vraja s-a risipit și floarea s-a închis iar în tăcere. In genele fetei s-au iscat picături străvezii de rouă. „De ce plîngi, copila mea?" E glasul bunicii. Bunica cea cu ochi de lumină blîndă are ace lungi de fildeș în părul bogat și pe kimonoul ei sclipesc papagali de mătase verde. „De ce plîngi, fata mea?". „Floarea, floarea mea dragă și-a curmat cîntecul". „Vai, prostuțo, a fost doar un vis. Iată, ca să nu mai lăcrimezi, îți voi povesti un basm". Și glasul bătrînei îi susură mîngîietor în urechi:

„Demult, demult, în Țara Crizantemelor trăia o fetiță cu ochi de migdală și părul de tăciune, ca al tău. O chema tot Hisako. Toate florile din preajmă îi erau prietene, împreună cîntau și se jucau pînă la apusul soarelui. Dar vezi că undeva, într-o peșteră adîncă din Munții de Cremene, se ivise un dragon lacom și rău, cu spinarea acoperită de solzi și care scotea flăcări și fum urîcios pe nări. El pîndea cu ură zîmbetul fetiței poftind să-i sfîșie trupul fraged. Și într-o zi..."

Basmul se curmă. Bunica a ridicat cu neliniște ochii spre cer. Acolo s-a ivit un punct negru, care bîzîie ciudat. Punctul crește mereu, odată cu spaima din ochii lui Hisako. Fiindcă fata a înțeles: e el, dragonul care varsă fum și flăcări ucigătoare... Bunica o strînge la piept cu deznădejde, înăbușind-o aproape. Și deodată o lumină dureroasă, de iad, îi frige pleoapele cu plumb topit. Apoi nu mai e nimic. Doar văzduhul aprins se clatină împrejur, bezmetic. In văzduhul acesta bunica s-a mistuit ca un fulg de cenușă. A rămas doar un ac mic, cu penajul unui papagal de mătase verde. Cineva a strivit căsuța lor, cum ai strivi cu gheata chilia unui melc. Pomii pitici ai livezii fumegă ca niște ruguri. Pe uliță trec umbre de copii. Umbre fără mîini, umbre împuținate, sîngerînde. Hisako se înăbușă. Incearcă să respire adînc, însă aerul e flacără. „Flăcările dragonului", gîndește Hisako, prăbușindu-se fără simțire pe pajiștea arsă, unde au murit crizantemele.

★

Dar iată că din nou cerul e alb, ca

VASILE MANUCEANU

(continuare în pag. a VI-a)

Știri informații NOUTĂȚI TEHNICE informații

Știința

410 ani de la nașterea lui GIORDANO BRUNO

17 februarie, anul 1600...

O mulțime îngrozită, adusă cu forța, umple piața Florilor din Roma. Mijlocul pieții este străjuit de un rug, pe care a fost urcat și legat un om îmbătrînit înainte de vreme: filozoful italian Giordano Bruno.

La un semn al judecătorului, călăul și ajutoarele sale dau foc rugului care începe să ardă cu flăcări mari ce se înalță spre cer.

Flăcările cuprindeau trupul lui Bruno, cînd acesta, adresîndu-se judecătorilor săi, a strigat:

— „Voi, care m-ați osîndit, vă temeți mai mult decît mine, căci pe mine mă puteți arde, dar ideile mele, nu. Veacurile viitoare mă vor înțelege și mă vor prețui!"...

Dar ce faptă îngrozitoare săvîrșise oare Giordano Bruno? Ce îi îndreptățise pe judecătorii săi să-l condamne la o astfel de moarte?

Giordano Bruno s-a născut în anul 1548. El s-a ocupat mult de filozofie și astronomie. Astfel, a ajuns să citească lucrările marelui savant Nikolai Kopernic (1473—1543), cel care arătase că **Pămîntul** este o planetă ce se învîrtește în jurul soarelui. Împreună cu Pămîntul, spunea Kopernic, în jurul soarelui se mai învîrtesc și alte corpuri — planetele, Soarele fiind situat în centrul acestui sistem și în centrul Universului.

Bruno îmbrățișase cu multă căldură învățătura lui Kopernic (sistemul descris, numit „sistem heliocentric", adică avînd Soarele în centrul său). Mai mult, Bruno afirma că în afara sistemului solar — format din Soare și planete — mai există nenumărate alte sisteme asemănătoare, în jurul stelelor. Pentru că,

spunea învățatul italian, stelele sînt sori ca Soarele nostru, însă foarte depărtați, astfel că ei se văd ca niște simple puncte luminoase.

Mergînd mai departe cu concepțiile sale, Bruno spunea că în afara Pămîntului trebuie să mai existe multe planete locuite, asemănătoare pămîntului și ca o încheiere măreață a ideilor sale, filozoful italian afirma că nu avem nici un motiv să credem că Universul are o margine; din contră, acesta trebuie să fie nemărginit.

Dar pe atunci știința era supusă întru totul învățăturilor bisericești. Orice afirmație care venea în contradicție cu cele scrise în cărțile religioase, era declarată păgînă și imediat pedepsită de către tribunalul papal de la Roma, vestita inchiziție. Inchizitorii condamnau astfel, ca fiind eretică, orice încercare de progres științific: cu atît mai mult, ideile lui Bruno, care erau cu totul opuse celor bisericești.

Faptul că Bruno și-a răspîndit învățăturile sale (acesta a fost un timp profesor la Universitatea din Padova), a fost considerat de către inchizitorii catolici ca o crimă din cele mai grave împotriva bisericii, astfel că în anul 1592, Bruno a fost arestat.

8 ani de zile, marele filozof italian a fost supus la cazne spre a renunța la ideile sale, dar fără nici un rezultat. Astfel, inchizitorii, care vedeau în persoana filozofului un adversar neîmpăcat, l-au condamnat la moarte prin ardere pe rug, pedeapsă ce a fost adusă la îndeplinire în ziua de 17 februarie 1600, la Roma.

În ciuda oricăror piedici, ideile lui Bruno au triumfat. Astăzi, la 358 de ani de la asasinarea lui, astronomia a arătat că stelele sînt sori, că în jurul unora există planete și că Universul nu are margini, spulberînd orice credințe religioase. Aceste lucruri ne fac să luptăm cu mai multă îndîrjire pentru triumful științei împotriva întunericului. Și oamenii care astăzi făuresc ei înșiși corpuri cerești — sateliți artificiali sau nave interplanetare — își amintesc cu respect de cel care cu aproape 400 de ani înainte, contribuia la progresul științei.

MATEI ALECSESCU
Director
al Observatorului Astronomic
Popular din București

CÎNTECUL CRIZANTEMEI

(Urmare din pag. a V-a)

de vată, și soarele, cerc mic, auriu, a coborît aproape, aproape, împăienjenindu-i genele. Și, ciudat, crizantema ei dragă e iar alături, legănindu-și lujerul și cîntînd cu glas dulce:

„Dormi, fetiță plăpîndă..."

Hisako deschide ochii mari, oftează adînc. Visul... Visul cel rău care o chinuiește de atîția ani, de la cumplitul ceas prin care a trecut, i-a înfiorat din nou somnul. De astă dată însă el s-a topit într-o nădejde blîndă, nouă. Privește cu nesaț. Sus, cerul alb ca de vată e tavanul camerei ei din clinică. Soarele mic și auriu e lumina prietenoasă a lămpii. Iar crizantema e aevea, lîngă ea. Are chip de femeie, bun și alb, surîs de floare și o cheamă Tatiana. E sora care o veghează zi și noapte. Îi vorbește, mîngîindu-i fruntea, și glasul ei e ca un cîntec. Cîntecul crizantemei de demult:

**„Florile albe te vor dezmierda,
Împodobindu-ți visurile"**

Pe măsuță, lîngă Hisako, sînt plicuri multe, ca niște păsări binevestitoare. Nu-i cunoaște pe cei care i-au scris. Sînt atîtea nume: Vania, Kostea, Mitea, Natașa, Olea...

În plicurile acestea, în camera cea albă, în surîsul bun al Tatianei, e viața.

În visul cel rău de-atunci e moartea.

Dar visul nu va veni. Cîntecul crizantemei l-a biruit.

AU INCEPUT ANTRENAMENTELE...

SPORT

CUPA SCÎNTEII PIONIERULUI

Și ei vor concura

Au trecut aproape două săptămîni de la deschiderea centrului de înot pentru copii de la Ștrandul „Dante Gherman" din Capitală.

În tot acest timp, peste 500 de copii au venit aici în fiecare zi, dimineața și după amiaza, pentru a învăța tainele acestui minunat sport. 15 zile în care copiii sub îndrumarea instructorilor de înot, au făcut primul contact cu apa străvezie a bazinului. Înainte de-a intra în bazin au fost însă ceasuri, și acestea cam multe la număr, cînd copiii au învățat înotul numai pe nisip. Antrenamentele de gimnastică li se păreau plictisitoare și fără de sfîrșit cînd, la cîțiva metri de ei „avansații" se bălăceau în apă. Curînd însă, toți au învățat mișcările. Au început antrenamentele în apă, iar ceasurile acelea „plictisitoare" au fost uitate. Acum fiecare se străduia să străbată înot o distanță cît mai mare și, bineînțeles, într-un timp cît mai scurt...

★

S-a dat plecarea în prima serie. Printre concurente se află și Georgeta Căpățînă, o fetiță înaltă și subțire, care în timpul cursului a dovedit multă străduință. Oare va reuși să parcurgă cei 25 m? Încă două-trei „bătăi" și iat-o atingînd marginea bazinului cu mîna. Georgeta a ieșit prima. În afară de bucuria succesului, mai e și aceea a examenului trecut cu succes. Odată cu Georgeta, au primit insigna de înotător și Adriana Ene, Micu Maria, Sandu Nicolaie, Năvodaru Nicolaie. ...În total: 500 de „absolvenți".

După concurs, am stat de vorbă cu profesorul Poenaru:

— Vin mulți copii la ștrand?

— Cred că, dacă am dubla numărul bazinelor, tot nu am putea face față numărului mare de copii care vor să învețe înotul. Mai ales că acum mulți dintre ei și-au pus în gînd să concureze la Cupa „Scînteii pionierului". Peste puțină vreme vom scoate o nouă serie de „absolvenți". De vreo trei ori mai numeroasă decît aceasta!

Ceea ce pe noi nu poate decît să ne bucure. Înseamnă că șansele bucureștenilor la Cupa „Scînteii pionierului" sînt mari! Și să nu vă mire, dacă printre cei clasați pe primele locuri la Cupa „Scînteii pionierului" îi veți întîlni pe Georgeta, pe Adriana și pe Sandu Nicolaie.

ROMEO DAN

Șega, cea mai bună echipă

Timp de aproape trei luni, echipele de fotbal ale celor 22 de școli din Arad și-au disputat întîietatea în campionatul organizat de Casa pionierilor, pentru desemnarea echipei campioane pe oraș, pe anul 1958. Fiindcă, trebuie să știți, în Arad — lucru care se întîmplă rar în alte localități, fie vorba chiar și de București! — este o tradiție să se organizeze în fiecare an astfel de campionate.

Meciurile disputate au scos la iveală tot mai mulți jucători talentați — ca Grünel, Sarkozy Nicolaie sau Rosza Ludovic — și au dat naștere la dispute îndîrjite, mult aplaudate de miile de spectatori care le-au urmărit...

Cel mai palpitant meci din semi-finale a fost acela în care s-au întrecut echipele „Șega" (Școala de 7 ani nr. 11) și „Oituz" (Școala de 7 ani nr. 3).

Încă din primele minute de joc, asistăm la o perioadă de dominare a celor de la „Oituz", care reușesc să închege cîteva acțiuni la poarta adversarilor. Numai forma excepțională a apărării echipei „Șega" — în frunte cu Sarkozy, a făcut ca la pauză scorul să fie alb: 0—0.

După pauză însă „Șega" pornește hotărîtă la atac. Se fac cîteva schimburi de mingi foarte reușite, terminate cu șuturi puternice la poartă. În minutele 38, 41 și 45, portarul „Oituzului" intervine cu mult curaj, salvînd goluri gata făcute.

Cu 10 minute înainte de sfîrșitul meciului însă, la un nou atac al celor de la „Șega", un atacant șutează puternic la poartă și căpitanul echipei „Oituz" abia reușește să oprească mingea pe linia porții, dar... cu mîna. Arbitrul, cum era normal, acordă lovitură liberă de la 11 m. Execută foarte bine Rosza: mingea lovește bara din stînga și din ea ricoșează în poartă! Deci 1—0 pentru „Șega", scor cu care de altfel s-a terminat partida, urmînd ca „Șega" să întîlnească în finală echipa „Gyba Birta" (Școala de 7 ani nr. 5) — cealaltă finalistă.

...La cîteva zile după aceea, s-a disputat și meciul decisiv.

Confirmînd forma bună pe care a manifestat-o de la începutul campionatului, echipa „Șega" a întrecut echipa „Gyba Birta" tot cu scorul de 1—0, obținînd în felul acesta mult rîvnitul titlu de campioană școlară pe oraș!

EMIL DOBRESCU

FOTBAL

● ÎN SUEDIA A LUAT SFÎRȘIT DUMINICĂ CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL. CUPA „JULES RIMET" A REVENIT REPREZENTATIVEI BRAZILIEI, CARE A ÎNTRECUT, ÎN FINALĂ, ECHIPA SUEDIEI CU SCORUL DE 5—2. AȘADAR, ECHIPA BRAZILIEI A CÎȘTIGAT CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL!

● PETROLUL—PLOEȘTI A CÎȘTIGAT CAMPIONATUL DE FOTBAL, AL R.P.R., CATEGORIA A, PE ANUL 1957—1958.

Măriuca de vorbă cu cititorii

În ultimul timp am primit multe scrisori și tot atîtea întrebări. La cîteva din aceste întrebări am să încerc să răspund acum.

Vasilescu Ionel, comuna Pleașa, raionul Ploiești. Adresa Școlii medii de muzică din București, este următoarea: str. Principatele Unite nr. 63, raionul Nicolaie Bălcescu. La această adresă poți cere lămuririle care te interesează.

Florea Viorica, str. Lev Tolstoi nr. 70, Craiova. Chiar în numărul de față am publicat cîteva adrese ale pionierilor de peste hotare pe care le poți lua și tu.

Dobrescu Doina, comuna Aricești — Zeletin, raionul Teleajen. Da, vreau să fiu prietenă cu tine și aștept să-mi scrii. De asemenea, m-ar bucura nespus de mult primirea fotografiei tale.

Tines Cornelia, comuna Fieni, raionul Pucioasa. Școli pedagogice se află în toate regiunile țării. Tu te poți înscrie la o asemenea școală în Ploiești, așa vei fi mai aproape de casă. Adresa precisă n-o cunosc nici eu, interesează-te însă la secția regională de învățămînt.

Andrei Pompiliu, comuna Fîntîna Domnească, raionul Turnul Severin. Mai încape vorbă? Voi fi foarte bucuroasă să te cunosc personal. Te aștept chiar cu multă nerăbdare.

Tronea T. Marin, comuna Moțăței, raionul Calafat. Despre ce să-mi scrii? Despre ceea ce se petrece nou în școala ta, despre tot ceea ce e nou în satul tău. Acum, a început recoltatul griului și poate că ați dat și voi pionierii o mînă de ajutor. Uite, asta-i un prilej ca să-mi scrii.

Pascu Victorița str. Fortunei nr. 7, Ploiești. Nu este rău de loc să mergi la o școală cu internat. Aci, vei avea asigurate toate condițiile să poți învăța bine.

Andruș Lucia, Hațeg. Pentru a participa la Olimpiada Literar Artistică, trebuie să îndeplinești mai multe condiții, cuprinse în regulamentul Olimpiadei publicat ultima oară în nr. 17 (647) din 24 aprilie a.c. al gazetei noastre. În curînd, vom republica regulamentul Olimpiadei.

DE LA PRIETENII TAI DE PESTE HOTARE

Dragi pionieri din Romînia,

Una din legile noastre pionierești ne învață să fim prieteni cu copiii din lumea întreagă. La adunarea detașamentului, v-am ales pe voi.

Să fim deci prieteni. Noi învățăm în clasa a V-a. În clasă sîntem 18 elevi, dintre care 17 pionieri. Locuim într-un cătun care poartă numele lui V. I. Lenin — „Ilici". Probabil că ați auzit și voi de el. Dacă vreți, vă vom trimite un portret al lui și vă vom scrie cum a învățat în copilărie. Scrieți-ne cum învățați voi, cum vă odihniți, care sînt legile voastre, ale pionierilor.

Din însărcinarea detașamentului

ALIONOVA LIUDMILA
U.R.S.S.
ținutul Krasnodor, raionul Temriuskii
zaporonsskii posiolok „Ilici"
Școala nr. 17, cl. a V-a.

Dragă redacție,

Din patria mea, R. D. Germană, vă trimit calde salutări prietenești. Anul trecut ați publicat cîteva scrisori ale pionierilor germani, printre care a fost și a mea. Ca urmare a acestui lucru am primit multe scrisori de la pionierii romîni.

Tuturor celor care mi-au scris, le mulțumesc și le doresc să se împrietenească cu cît mai mulți pionieri germani.

Călduroase salutări pionierești,

SIGRUN MAYER
Gormer
Bruckenstrasse 89, Muhehausen
Thuringen Kreis
D.D.R.

Salutări din Bulgaria

Locuiesc în orașul Svișciov, așezat pe malul Dunării. În dreptul lui, pe malul opus al Dunării, se întinde orașul vostru Zimnicea. Uneori mă întreb: ce fel de oameni sînt acolo? Ce fel de pionieri? Mă interesează, dragi prieteni, viața și activitatea voastră și vă rog să-mi scrieți despre toate acestea. La rîndul meu, vă voi scrie despre tot ceea ce vă interesează. Să fim prieteni. Vă string călduros mîinile.

KALINA KOVACEVA
Str. V. Mancev nr. 6, Svișciov
R. P. Bulgaria

Dragi tovarăși,

Sîntem prietene și avem aceeași vîrstă — 14 ani... Vă scriem din țara noastră, R. P. Ungaria, și am dori să ne împrietenim cu pionieri din R.P.R. Mult, mult de tot, ne-ar interesa cum trăiesc copiii romîni, cu ce se ocupă ei acum, în vacanță... La rîndul nostru, le vom scrie și noi despre viața fericită a copiilor din patria noastră.

Cu bine,

GAL MARGIT și SZURANI MARGIT
Hadmezovasarhely
Anna 7, Ungaria

informații

CINEMA

Un film despre curaj

„Chemarea văzduhului" este povestea tînărului aviator Alexei Kostrov, care dorește cu înflăcărare să devină pilot de încercare pe noile tipuri de avioane sovietice, pe avioanele cu reacție.

Cum va fi drumul lui Alexei pentru atingerea acestui țel? În nici un caz un drum ușor. Pentru aceasta lui Alexei i se cere curaj, mult spirit de sacrificiu, perseverență, multe cunoștințe tehnice.

Și Alexei va izbuti. Iată-l executînd primul zbor cu un avion rachetă. Un zbor plin de peripeții dramatice. Să se arunce cu parașuta sau să riște să-și salveze avionul? iată încercarea la care va trebui să răspundă Alexei. „Chemarea văzduhului" este un film care zugrăvește curajul, bărbăția și patriotismul aviatorilor sovietici.

EXPOZIȚII

Un tablou de la expoziția „Copiii sînt pentru pace", organizată de Comitetul de luptă pentru pace al raionului V. I. Lenin din București.

CĂRȚI

Azi noapte șaptesprezece personaje ciudate au ieșit dintr-o carte cu coperte galbene ce se afla în bibliotecă. Au venit rînd pe rînd să mi se încline și să mi se recomande.

Întîi a venit unul care — judecînd după coroana de pe cap — era împărat. Acesta, deși nu purta veșminte, pretindea că e îmbrăcat cu cele mai minunate haine ce s-au pomenit vreodată. Apoi a venit o privighetoare, care cîntă așa de minunat, încît ceasul meu elvețian, care nu s-a oprit niciodată pînă acum, își întrerupse „tic-tacul" ca să-l asculte. Cea care urmă fu „rățușca cea urîtă" — așa de urîtă, încît motanul meu, care se dă în vînt după boboci, fugi speriat. Veniră și soldatul de plumb și „Degețica", fetița pentru care un nufăr de pe apă e mare cît o insulă. Au mai venit, ținîndu-se de mînă, Karl și Grätchen și trista „Fetiță cu chibrituri". Cînd li s-a sfîrșit șirul, m-am ridicat din pat și m-am dus să-i caut și să le aflu povestea în cartea galbenă, al cărei titlu este „Povestiri" de Hans Cristian Andersen.

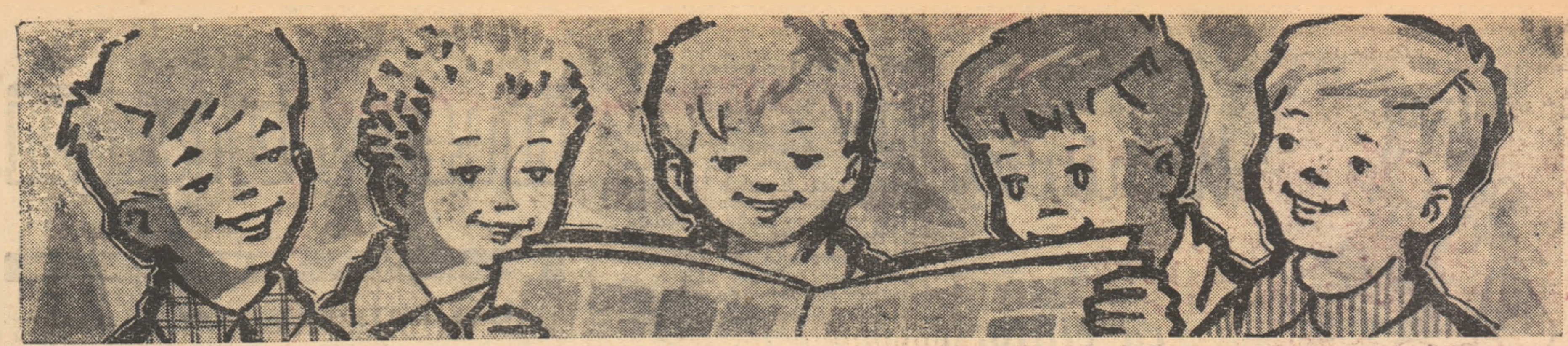
★

Ați privit vreodată printr-un caleidoscop? Minunata și ieftina jucărie a copilăriei, în care se iscă lumi de basm din cîteva boabe de mărgele și cîteva cioburi colorate? Un poet a închis ochiul stîng și s-a uitat cu dreptul întrînsul. Apoi a răsucit caleidoscopul și a pus pe hîrtie tot ce a zărit. Așa s-a făurit poezia „La Bunici", așa s-a născut „Un cîntec fericit de mai" ori „Carnavalul", în care sub chipul măștilor hazlii, se ascund ochii unui prieten. Așa s-au născut versurile despre mare și celelalte poezii scrise de Ion Hobana și pe care le puteți găsi în cărticica numită „Caleidoscop".

AL. MIHU

culturale

Marea familie a pionierilor

Au plecat toţi patru cu trenul spre Capitală. Tatăl era cu ei. Aurel scîncea, îi era dor de maica-sa. Dar mama rămăsese la un spital din Rîmnicul Sărat. Copiii ştiau că în Bucureşti se vor instala într-o casă din Pantilimon, că tatăl lor îşi va lua un serviciu bun şi nu vor avea nici o grijă, afară de aceea a aşteptării mamei.

Ajunşi la Bucureşti, în casa cea nouă, Victoria, fiind cea mai mare, va ţine pentru o vreme locul mamei, dar va merge la şcoală ca şi înainte. Ningea pe geamul vagonului şi fulgii mici îngheţau şi abia-abia se mai zăreau prin el cîte o casă şi drumurile troienite.

Acasă, Victoria avea să aprindă focul, să-i culce pe cei mici şi apoi să adoarmă şi ea.

Tatăl nu mai vine

După cîteva săptămîni, în care timp nu s-a petrecut nimic deosebit, Victoria veni grăbită de la şcoală ca să pregătească ceva de mîncare. Cînd ajunse acasă, nu găsi banii pe care de obicei îi lăsa pe masă tatăl. Proviziile de alimente se terminaseră şi ele. Pe masă se afla numai o pîine. Victoria îşi închipui că tatăl se dusese după mîncare. Şi începu liniştită să deretice prin casă.

Aurel veni de la grădiniţă, apoi sosiră Ionel şi Elena de la şcoală, cu o poftă de mîncare grozavă.

— N-avem nimic la masă — le spuse Victoria — vine tata mai tîrziu şi ne aduce.

Dar orele treceau, şi tatăl nu venea. Se făcu seară, apoi noapte. Au aşteptat apoi zile şi săptămîni, şi tatăl nu s-a mai întors acasă. Fugise. Îşi părăsise ca un laş copiii.

Fugise de răspunderea pe care trebuie s-o poarte familiei sale în acel moment de cumpănă. Nu se gîndise că o să vină ziua cînd dorind să ia pe genunchi vreunul din copii, acesta îl va privi mustrător.

Victoria venise mohorîtă la şcoală. Colega ei de bancă află pricina supărării sale şi în acea zi detaşamentul de pionieri al clasei ţinu o adunare şi luă hotărîrea să ajute familia Ţinţu. Victoria fusese sfătuită să nu scrie mamei nimic despre cele întîmplate. Colegele Victoriei veneau şi aduceau mîncare în fiece zi. Vecinii, care ştiau, veneau şi ei şi aveau grijă să nu le lipsească nimic copiilor.

Pionierii i-au vegheat ca pe nişte fraţi buni, pînă în ziua cînd au fost trimişi la Făgăraş şi, de-acolo, repartizaţi la Casa de copii din Sinaia.

In noua familie

Cei patru fraţi au sosit la Casa de copii într-o zi de februarie. Le-a vorbit întîi directorul, un om blînd, care i-a asigurat că la Casa de copii nu vor duce lipsă de nimic. Apoi i-a trimis să se culce, fiindcă erau osteniţi de drum.

La dormitor i-a întîmpinat bătrîna îngrijitoare şi le-a arătat cîte-un pat cu aşternut curat. După un somn liniştitor, au fost chemaţi la masă. Acolo, copiii i-au înconjurat şi i-au întrebat de unde vin, în ce clasă sînt, şi fiecare dintre ei le-a făgăduit prietenie.

A doua zi, detaşamentul clasei a VI-a a ţinut o adunare. Pionierii voiau să afle cu ce note a venit Victoria de la Bucureşti şi dacă nu cumva a rămas cu cîteva lecţii în urmă la vreo materie.

Victoria a mărturisit că îi este mai greu la gramatica limbii romîne. Atunci s-a ridicat Felicia Sîrbu şi i-a promis ajutorul său. A doua zi, Victoria, în ora de geografie, a fost ascultată şi a luat o notă mare. Colegele sale s-au bucurat împreună cu ea pentru prima notă primită.

Elena devine pionieră

De cîtva timp, Elena îi dădea tîrcoale Victoriei şi o iscodea. O întreba fel şi fel de lucruri despre organizaţia de pionieri. Elena ştia că pentru a fi pionier trebuie să înveţi bine, că trebuie să-ţi ajuţi tovarăşii, să fii gata să-i ajuţi cu preţul oricărui sacrificiu. Elena îşi amintea de colegii Victoriei care au ajutat-o pe ea şi pe fraţii ei atunci, în zilele grele.

...Şi într-o bună zi Elena primi vestea mult aşteptată. Avea să fie primită în organizaţia de pionieri. Avea să primească cravata roşie, pe care o poartă cei mai buni dintre fiii patriei. Elena făgădui în acea adunare să fie o pionieră la fel de bună ca acelea pe care le întîlnise ea.

Discuţie între trei fraţi

Acum toţi fraţii Ţinţu sînt pionieri, în afară de Aurel, care e mic şi se joacă fără nici o grijă cu păpuşile, la grădiniţă.

Fraţii Ţinţu obişnuiesc să discute deseori problemele familiei lor. Îşi discută notele primite la şcoală, scriu împreună o scrisoare mamei, se duc în vizită la Aurel, fratele lor mai mic. Către sfîrşitul acestui an şcolar, cei trei fraţi s-au adunat din nou.

Victoria şi Ionel au terminat cele şapte clase elementare şi discută despre ceea ce vor face de acum încolo.

Ionel începe să vorbească:

— Ştiţi, fetelor? Eu vreau să mă duc la şcoala profesională de metalurgie din Rîmnicul Sărat. Curînd o să ajung muncitor calificat şi, fiind mai aproape de mama, voi avea grijă să nu ducă lipsă de nimic. Tu, Victoria, ştiu că vrei să te faci învăţătoare. Nimic nu te opreşte să-ţi împlineşti dorinţa. Poţi să fii sigură că mă voi ţine de cuvînt şi voi avea grijă de mama. Voi veni şi pe aici, să-i văd pe Elena şi pe Aurel.

Pregătirile de examen şi vacanţa

La Casa de copii „30 Decembrie" din Sinaia a venit vacanţa. Unii dintre elevi au plecat la părinţi, alţii au rămas să-şi petreacă timpul liber la Sinaia. Acum a plecat un grup de copii în excursie. Cîteva perechi joacă şah, fetele şi-au găsit de citit ori de cusut. Fotbaliştii s-au apucat să niveleze terenul de sport şi trei băieţi sădesc flori în grădină.

Sus, în sala de meditaţii, cei care se pregătesc pentru examenele de admitere revăd ultimele rînduri din cărţi sau din caietele de notiţe. O fac pentru că vor cu orice preţ să treacă cu succes examenul de admitere. Şi asta mai ales pentru că sînt pionieri, pentru că s-au obişnuit să nu lase timpul să treacă fără folos, pentru că vor să-şi păstreze şi să-şi cinstească cravata roşie pe care o poartă.

Am vizitat expoziţia din clubul Casei de copii. M-au uimit acolo multe frumuseţi. Feţe de mese, şerveţele, şorţuleţe cusute cu grijă şi migălite îndelung de fete. Erau acolo şi mobile în miniatură, lucrate de cei din cercul de tîmplărie în decursul unui an întreg.

Şi aici, există la purtătorii cravatei sentimentul puternic al dragostei pentru muncă şi simţămîntul prieteniei. Şi aici marea familie a pionierilor, ca în oricare parte a ţării, îşi face pe deplin datoria.

ELENA DRAGOŞ

Glume

Vizitatorul unei instituţii din Germania apuseană, întreabă pe un altul:

— Ce-i cu dv. de ce alergaţi atît de îngrijorat?

— Nu pot să găsesc ieşirea.

— Nimic mai simplu, strigaţi o dată: „Pentru libertate şi pace" şi vă veţi pomeni îndată în stradă.

★

Într-o zi, mătuşa i-a adus micului Pierre bomboane.

Mama sa, observînd că Pierre s-a liniştit dintr-o dată, intră în odaia lui şi-l găsi mîncînd ultima bomboană.

— Şi nu te-ai gîndit la surioara ta!

— Dimpotrivă, mămică, tocmai de aceea m-am şi grăbit.

★

Un vapor transatlantic intra în portul New-York. Pe puntea vasului, un american îi arăta unui francez statuia Libertăţii. Privind îngîndurat spre statuie, francezul observă:

— Da, aveţi şi dumneavoastră monumente ale morţilor celebri.

umor umor umor umor

Campioană fără voie

COLEGIUL DE REDACŢIE: Albinescu Elena, Bistriţeanu Alexandru, M. Breslaşu, B. Caragiale, Călin Marin, B. Grigoriu, Iliescu Constantin, I. Lessen, Valer Novacu, Octav Pancu-Iaşi, Rusu Maria, Sîrbu Ştefan, A. Weiss, N. Zamfir.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".